

světového ekonomického fóra v Davosu, kterého se spolu s Ulrichem jakožto čistě soukromá osoba zúčastnil, bylo čím dál tím jasnější, že se bude muset něco rozhodného stát, protože mu Evropa přeci jenom přirostla k srdci, ale stále nemohl připadnout, co by to mělo být a začal se zaobírat Auerbachem, kterého chtěl původně nějak inteligentně povodit za nos a popřípadě na něj získat nějaké kompromitující materiály prostřednictvím jeho milenky, o jejíž zamilovanosti neměl sebemenších iluzí, vždyť si ve Vídni jednu takovou dámu platil a na rozdíl od Auerbacha nepropadl halucinaci, že by se snad mohlo stát, aby se mladá žena zamilovala do povadlého těla zchátralého dědka, ačkoli opravdu neměl v úmyslu původně Ulricha do něčeho nekalého zaplést, koneckonců již proto, že měl vlastně onoho mladého může svým způsobem rád, a to nikoli jako pederast, vždyť mu kvůli němu zavolal sám Auerbach a on pouze využil své známosti s ním, aby ho informoval o přání jistého vlivného muže, takže se nakonec rozhodl nechat starý podraz s jednou sbírkou známek, kdy se Auerbach nezachoval právě nejlépe, plavat, a rozhodl se, že se přeci jenom pokusí prostřednictvím Auerbacha zjistit, co by se dalo s tou zatracenou evropskou krizí udělat. V hlubokém soustředění se mu uvolnily prsty na rukách a pánský časopis mu sjel na nablýskané parkety, které končily pod radiátorem, nad nímž vedl parapet a za ním bylo dvoukřídlé okno se secesním rámu a za ní byla mrazivá noc a zasněžené střechy včetně osvětleného Pražského hradu, kam se zítra chystal Liszka společně s Ulrichem vypravit, aby si tam v místní galerii prohlédli růžencovou slavnost a navštívili také mimořádnou výstavu zapůjčenou za mimořádných bezpečnostních opatření z Moskvy s názvem Poklady Romanovců, a nad tím vším zářil měsíc v úplňku a také tu a tam pobjíkávaly hvězdy, takže jedinec, který by se chtěl oné noci procvičit v rozeznávání souhvězdí měl jedinečnou příležitost si ověřit jak na tom je se svými znalostmi nebeských konfigurací, aniž by ho při tom mohlo napadnout, že není na světě něco tak zvráceného jako je právě noční jasná obloha matoucí nás většinou svoji tichou krásou, z níž na nás, jak by správně měla, nedopadá hrůza, nýbrž posvátná úcta, ale koneckonců pocity lidí při pohledu na nebesa jsou odvislé od jejich rozpoložení, takže někdo tam může vidět boží tajemství a někdo hodinový strojek a někdo takovou tu pravoúhlou do nekonečna běžící síť znázorňující gravitační pole tu a tam znetvořenou malými prohlubněmi způsobenými přítomností hmoty, která jak známo zakřivuje časoprostor.

Redaktoru Krausovi se při pohledu z okna právě na noční oblohu nad Prahou v hlavě nic takového neodehrávalo, protože ji skoro vůbec nevnímal. Místo časoprostoru nebo hrůzy z vesmírné prázdnoty mu ji zaplňovaly úvahy o zítřejším rozhovoru se známou filmovou hvězdou a to si pochopitelně vyžadovalo náležitou přípravu a tak si pro jistotu ještě jednou připomněl průběh následujícího dne, aby to snad nějak neposral, protože v tomto případě by ho jeho šéf Ziegler sežral zaživa a nepomohla by ani známost s Liszkou, který mu již nejednou pomohl z různých potíží a měl pocit, že poslední Liszkův nápad s náušnicemi není zrovna nejlepší, vždyť se ta dáma také může urazit, i když věděl, že to zase taková citlivka není, ale na druhou stranu je to prý strašná kráva, takže jedny náušnice mu poserou celou kariéru a když ji to pro změnu nepředá, posere si to na celé kolo u Liszky, takže co teď. V minulosti se ovšem mnohokrát přesvědčil, že Liszka nedělá ukvapené kroky a vlastně si ani nemohl vzpomenout na jediný případ, kdy by tomu chlapovi něco nevyšlo, takže se podřídí vývoji okolností a pokud budou jenom trochu příznivé, tak ji ty náušnice předá. Ale co tím ten intrikán sleduje? A vůbec je velmi podivné, že je tady v Praze, prochází se tady po kavárnách a vymetá galerie. Navíc ten jeho zájem o Auerbacha. Je to celé nějaké nalevo a nakřivo, ale dobrá, uvidíme uzavřel své úvahy a konečně si také všiml onoho jasného úplňku a konstatoval, že takový kýč už pěkně dlouho neviděl a odkráčel si vyčistit zuby .

Poněkud teoretičtější kapitola věnovaná paralelním světům, jejichž prolínává existence je zde čtenářům demonstrována v šíři a hloubce hodné jejich závažnosti pro vysvětlení okrajových podmínek stojících na okraji našeho universa

v němž se onoho mrazivého listopadového dne odehrálo ledacos zajímavého a v němž absolvovali Ulrich s mistrem Liszkou návštěvu Národní galerie na Pražském hradě, při níž se Ulrichovi vybavilo několik vzpomínek na několik podobných návštěv po kulturních stáncích moudře zřizovaných osvícenými panovníky k povznesení kulturní úrovně lidu, o níž by člověk procházející se občas mezi obrazy světových mistrů mohl mít jisté pochybnosti, kdyby si pořád dokola neřikal, že přeci žije v nejcivilizovanější epoše evropských dějin, kterážto myšlenka by jej ovšem mohla také přivést do hlubokých depresí, ale zde opět stojíme u onoho pověstného úhlu pohledu a ve Vídni spolu mnohokrát navštívili slavnou obrazárnu poblíž císařského hradu a Ringu, při nichž se od vášnivého sběratelé obrazů Liszky dostalo Ulrichovi nejedno hluboké poučení o tajemstvích obchodů s uměním a tak si úplně živě vybavil jednu takovou situaci, kdy společně s Liszkou prošli velkým sálem onoho slavného musea nacpaného velkolepými Tintorettovy a Velázquezovými plátny plných náboženských vášní a dostali se tak nečekaně před jeden pozdní Rembrandtův autoportrét, před nímž se zastavili a krátkém rozjímání nad portrétem stárnoucího muže podal Liszka Ulrichovi malou přednášku, v níž mu mimo jiné řekl.

„Podívejte, mám jisté pochybnosti, že je to pravé, ale s těmi byrokraty se nedá nic pořádného domluvit, ale přesto bych ho měl rád doma a věřte mi, že mít něco takového vyžaduje značnou opatrnost, protože pokud se někde prořeknete, že něco takového máte, může se vám snadno stát, že vás někdo umlátí i s manželkou k smrti a příbuzenstvu zůstanou oči pro pláč. Zkrátka v tomhle oboru musíte umět chodit, protože se pohybujete po tenkém ledě ve společnosti grázlů a velkých podvodníků. Jen se porozhlédněte kolem sebe!“

A Ulrich se tedy svědomitě porozhlédl a sdělil Liszkovi, že v rohu vidí nějakého penzistu na stoličce, patrně hlídače.

„Takže by nám stačilo několik dobře vytrénovaných mužů, abychom si pomalu celou obrazárnu odvezli domů a divím se, že to ještě někdo neudělal, ale pojd'te ukážu vám jeden ze svých nejoblíbenějších obrazů a jsem opravdu rád, že ho máme tady u nás ve Vídni.“

A tak se pomalu přesunuli do dalšího sálu a tam se zastavili před plátnem od Pietra Bruegela staršího Zimní návrat z lovu, který ovšem nevisel v pražské obrazárně, takže oba muži se zastavili před Růžencovou slavností a zde se Ulrich tiše Liszky zeptal, co vlastně znamenají jeho manévry kolem Auerbacha a že si tak trochu připadá jako nějaká loutka a že opravdu nechce hrát zbytečně nějakou komedii a Liszka mu stejně tiše, téměř spiklenecky odpověděl, že si nemusí dělat žádné obavy, protože jeho setkání s bohatým tiskovým magnátem a majitelem opulentního sídla na zámku v Kolomazích u Prahy je výsledkem opravdu náhodného sběhu okolností, z nichž nejzávažnější je opravdová Auerbachova náklonnost k dílu jeho slavného prapředka, tedy vašeho dědečka, ačkoli to nerad slyšíte, protože ten svým románem zastínil celou slavnou právnickou kariéru vašeho otce, nýbrž zastíňuje i vás s celým vašim slavným matematicko-filosofickým nadáním, které světu přineslo sice několik postřehů, kterým kromě vás a několika vám podobných výtečníků stejně nerozumí a vy víte, že to nemyslím zle a že to oceňuji, protože takovýto způsob uvažování mám rád, takže za ono setkání nevděčíte vlastně mně, ale dějinám literatury a několika jasnozřivým kritikům, kteří ho objevili, ale máte určitě pravdu, že jsem do Prahy nepřišel kvůli tomuto nádhernému obrazu, ačkoli jsem potěšen, že mám opět tu čest ho po letech vidět takto v originále a že tady mám poněkud jiné plány, než procházky po Karlově mostě, ale pojd'te, popojdeme do dalšího sálu, kde mají, pokud se nepletu jednoho zajímavého Arcimbolda.“

A tak se pomalu přesunuli dál, aby se zase na chvíli zastavili před dalším dílem z pokladnice světového malířství, na němž Ulrich shledal zajímavým malířovu schopnost umně vytvořit z okurek a brambor a ještě jiné zeleniny císařovu tvář a spojil tuto dovednost s kombinačními

schopnostmi svého průvodce a proto tedy doufá, že za tím vším bude nějaká skvělá špionážní historka s odpovídajícím komplotem, ale Liszka se ohradil, že si přeci jenom také nemusí pořád ze všeho utahovat, že to sice chápe, protože člověku nakonec po učinění jistých zkušeností se životem mnohdy zůstane na tváři jenom onen vynucený smích, který ovšem má s uvolněným smíchem mladé dívky pobíhající po rozkvetlé jarní louce už jenom máloco společného a Ulrich mu jenom tiše přitakal a pochválil mu poetické přirovnání, které zase tak často neužívá a že proto usuzuje spíše na vážnost situace a že se omlouvá za své poznámky, které nejsou opravdu myšleny nikterak uštěpačně, ale že by ho vážně zajímal pravý důvod Liszkových námluv u Auerbachů a Liszka ho ubezpečil, že za tím opravdu není žádná cenná sbírka známek a oba si vzpomněli na Liszkovu skutečnou historku o dvou vášnivých filatelitech, o jejichž morálních a mravních kvalitách neměl Liszka valné mínění a to nikoli pouze o těchto dvou konkrétních filatelitech, nýbrž jako o zájmové skupině obyvatelstva vůbec stejně jako neměl valné mínění ani o jiných sběratelských odrůdách, ale o filatelitech vždy tvrdil, že ti jsou ze všech nejhorší a příběh oněch postarších mužů podával jako přesvědčivou ukázkou jejich mravní prohnitosti, protože jeden z nich jednoho dne zkrátka umřel, zanechal po sobě nejenom svého truchlícího přítele filatelistu, nýbrž i velmi cennou sbírku známek a vdovu ochechuli, kolem níž ovšem velmi brzo po pohřbu začal kroužit pozůstalý přítel s přímo zamilovanými úmysly, kterým vdova ochechule pochopitelně poměrně brzo podlehla a tak přišla nejenom o iluze, ale také o velmi cennou sbírku známek, kterou si mimo jiné pod cenou od zmíněného dobráka koupil právě Liszka.

„Jenomže situace je poněkud vážnější a na podobné hrátky se sbírkami známek není čas, ačkoli se musím přiznat, že jsem málem nechal od Auerbacha jednou málem napálit a nebýt jistých okolností, o nichž se vám ještě zmíním, dostalo by se mu trpkého poučení o tom, že se mnou si nikdo zahrávat beztrestně nebude a dokonce jsem opravdu chystal, že vás k tomu nenápadně použiji a omlouvám se za to, protože vy byste to asi stejně prohlédl a bylo by z toho více zlé krve než užítku a chtěl jsem vás vmanévrovat do náručí jeho svůdné milenky, takže bychom se jejím prostřednictvím asi ledacos pěkného dozvěděli o milém vydavateli vážených deníků celoevropského významu, ale netvařte se prosím tak nasupeně, vidíte, že jsem k vám upřímný a sděluji vám otevřeně jenom jakousi myšlenkovou konstrukci, k jejímuž uskutečnění by stejně kvůli vašemu ostrovtipu nedošlo podle původních úmyslů.“

A Ulrich, který se mezitím i s Liskou pomalu procházeli po téměř liduprázdných sálech, Liszkově poděkoval za upřímnost a navázal na předcházející řeč poznámkou, že za tím tady bude cosi doslova světového a Liszka ho poopravil, že sice v jistém smyslu ano, ale že je to především evropská záležitost, byť na té nejvyšší úrovni, a že se už prostě nemůže dívat na tu bandu politických pitomců, mezi nimiž si klidně operují nenažraní žraloci pasoucí po každé chybě oněch břídlů, kteří tak zvané řídí Evropu, ale že teď už nemá na nějaké politologické výklady náladu, zejména proto, že by si chtěl také v klidu užít ty obrazy a doporučil Ulrichovi, ať si pořádně přečte jakékoli pořádné noviny a že si v nich určitě odpoví sám, ale že stejně bude mít příležitost, pokud ho to samozřejmě bude i nadále zajímat, dozvědět se více přímo od Auerbacha, s nímž by se měl on Liszka sejít snad už zítra tady někde v Praze.

A zatímco naši hrdinové takto zeširoka rozprávěli o světových událostech mezi mistrovskými díly světového malířství, z nichž nejedno zobrazovalo ve vrcholné formě a technice nejednu takovou světodějnou událost, takže nejedno plátno bylo pokryto naturalistickými výjevy bitevních vřav s vyhřezlými střevy a umírajícími koni a na vzepjatých koních se v popředí za podobnými malebnými výjevy vznášely v intarzovaných korytech různé elegantní vojevůdčové, odehrávaly se takovéto události doslova pod jejich nohama, neboť se i s celou galerií a barokním palácem, v němž byla umístěna i s celým císařským a královským hradem, kde se v tlačenici obdivovatelů jedné světoznámé filmové hvězdy zmítal i redaktor Kraus, kterému tento den bylo odepřeno poklidné užívání kulturních statků, jimiž ono město oplývalo v nadobyčejné míře, a který se snažil před vchodem do jednoho velkého multiplexu,

tedy místa, kde se nacházelo hned několik filmových sálů, čili takového nadkina, zachytit na kameru a fotoaparát atmosféru před příjezdem tzv. celebrity a poté se chystal zadním vchodem tiše zúčastnit premiéry filmu, v němž ona dáma ztvárnila v hlavní roli jakousi kočičí ženu, která v průběhu děje navlečena do přiléhavého koženého kostýmu s kočičí maskou vyvádí v zastoupení kaskadérek neuvěřitelné kousky, z nichž skoky mezi mrakodrapy patří k těm nejobyčejnějším a bylo divné, že mu nepřišlo na mysl, i když takové pochybení je vzhledem k poněkud vypjatějším okolnostem vlastně omluvitelné, že se ve dvacátém prvním století sejde před nějakým velkým kinem tisícíhlavý dav nadšenců jenom proto, aby koutkem oka, a mnohdy ani to ne, zahlédli jakousi hvězdu a to v mnoha případech pouze jenom části její garderoby hrající jakousi absurdní roli v nějaké neuvěřitelné pitomosti a zde by byla jistě na místě krátká odbočka, v níž by bylo na místě osvětlit tuto záhadu, k níž by nám mohl mnoho zajímavého říci hrabě Auerbach, který se bohužel v oné tlačnici nenalézal, i když od toho nebyl příliš vzdálen, neboť čekal na příjezd slavné americké filmové herečky ve foajé, neboť, konec konců, celou tu maškarádu financoval a svým způsobem zde byl účasten i sběratel Liszka, kterému ovšem celá tahleta nádhera byla poměrně ukradená.

Paralelní světy mají mnoho podob a v jejich vytváření dosáhl filmový průmysl učiněné virtuosity. V rozpravě vedené na závěr tohoto slavného dne vnese do mnoha zmatků s těmito světy spojenými pronikavé světlo redaktor Kraus osvícený setkáním s nesmrtelným obyvatelem nebes, kde v rajsském klidu nedlí toliko svatí nýbrž i filmové hvězdy.

Do nebeských výšin se nepodaří dostat jen tak někomu, ale jak nás poučují přehledy katolických svatých, není přístup do těchto končin smrtelníkům zcela odepřen, i když statistický přehled promlouvající suchou řečí čísel nám udává poměr nelichotivě poukazující na značnou mravní pokleslost lidstva jako celku, z něhož ovšem vyjímáme obyvatele pohanských oblastí, u nichž nemůže být o nějaké přístupu do nebe ani řeči, ale přestože je přímý vstup téměř nemožný, mají přeci jenom obyčejní hříšníci jistou možnost tam nahlédnout alespoň prostřednictvím bezpočtu obrazů a především oslňujících barokních nástropních fresek zdobících nejeden evropský svatostánek a zejména zde ve střední Evropě jich máme díky neúnavné píli různých zástupců Božích na zemi nemalé množství, byť by i zlomyslné jazyky tvrdili cosi o promyšlené náboženské propagandě, nelze těmto mnohdy monumentálním výjevům upřít působivost. Kromě těchto mimořádných jedinců obdařených svatostí vstoupili na nebesa také různí Sputnici a dokonce i jeden pes včetně nejednoho kosmonauta a také se to podařilo onoho mrazivého dne redaktoru Krausovi, který o svém nanebevstoupení podal večer zprávu našim přátelům pokuřujícím a popíjejícím v hotelovém baru a k jejich nemalému překvapení jim předal pozvánky na večerní gala show, která začínala zhruba za hodinu, takže jim vlastně umožnil vzlétnou do andělských výšin bez jejich jakéhokoli přičinění a Liszka prohlížeje si malou kartičku s patřičnými údaji pronesl cosi, že na něco takového už nemá náladu, ale vzhledem k účasti hraběte Auerbacha nemůže odmítnout a že jestliže to správně pochopil, bude mít celá ta akce charakter jakéhosi karnevalu, což může být vcelku zábavné a že ho mrzí, že nemá připravenou nějakou vtipnou masku a potom se obrátil na Ulricha s dotazem, co tomu pozvání říká on a Ulrich projevil podobné zklamání nad nepřítomností vhodného maskování a vzápětí dodal, že by mohli trochu improvizovat a s pomocí hotelových prostěradel by se mohli dostavit do Auerbachova tiskového paláce jako dvojice saudsko-arabských zbohatlíků a redaktor Kraus by je mohl doprovázet jako zahalená tajemná princezna z pohádek tisíce a jedné noci, ale podle odmítavých výrazů na tvářích svých posluchačů dodal, že se tam budou muset zřejmě dostavit v normálních společenských úborech a tak skutečně ani ne za další hodinu vstupovala trojice standardně upravených mužů do ohromného sálu nalézajícího se v nejvyšším patře

proskleného sídla Auerbachovy středoevropské pobočky jeho tiskového impéria, aby ke svému dalšímu nemalému překvapení zjistili, že je plný různých kočičích žen ve svůdných přiléhavých kožených kostýmech, ačkoli se mezi nimi nalézalo také mnoho jiných pozoruhodných masek, ale to nemohli jen tak poznat, že mezi mnoha pozoruhodnými variacemi na téma kočičí žena se velmi ladně a vláčně pohybuje také Auerbachova milénka Claudie, která si naší pitoreskní trojice povšimla v okamžiku, kdy zaslechla své jméno a když pootočila svoji hlavu s černou kočičí maskou uviděla svého postaršího milence, jak se rozhlíží a cosi volá ve společnosti jakéhosi menšího šedovlasého muže důstojného vzezření připomínajícího nějakého ruského spisovatele a napadl ji hned Tolstoj, ale nebylo to úplně to pravé, vedle něhož stál skutečně vysoký a pohledný muž, takový atlet a vedle tohoto skutečně zajímavého muže stál ještě třetí obtloustlý a holohlavý redaktor Kraus. Půvabná kočičí žena se rozhodla zapřít a tak se Auerbach v mírných rozpacích opět vrátil k přerušené konverzaci s novými hosty, které uvítal osobně především kvůli Liszkovi a když se právě od něj dozvěděl, že dnes zde spolu s doktorem Ulrichem prožili nesmírně okouzující den v pražských galériích, obrátil svoji blahosklonnou pozornost také k osobě svého zaměstnance a vyjádřil mu poděkování za dobře odvedený rozhovor s naší vzácnou návštěvnicí, která se právě kdesi u baru rovněž v kočičím úboru v pardálí variaci prohýbala smíchy nad přeplněným popelníkem a že je opravdu potěšen a že by se mohli někdy příští týden potkat ve Vídni, kde by nabídl další zajímavou práci a tím byla dávka božského milosrdenství protentokrát vyčerpána a Kraus také nic více neočekával a proto šéfovi poděkoval a tím to skončilo a Liszka nenápadným dotykem špičky své lakýrky Ulricha upozornil, že se bude muset odporoučet, aby si mohl s Auerbachem v klidu pohovořit nejenom o pražských pamětihodnostech, což bylo domluvené znamení, a proto se po kratší společenské konverzaci odebrali společně s Krausem rovnou k baru a zanechali oba sběratele jejich osudu, čehož oba využili, aby se přesunuli k bufetovému stolu, kde tiše pokračovali v rozhovoru, který se ovšem nemohl dotýkat ničeho jiného, než jistých aspektů světového malířství a Liszka se Auerbachovi po třetím chlebičku zmínil o tom, že by možná věděl o něčem zajímavém a Auerbach okamžitě pochopil kam míří a pochopil z jeho náznaků, že Liszka má nějaký velmi cenný obraz a že jej chce prodat a že takovouto věc už dlouho neudělal, protože už prostě takové obchody dělat nemusí a ani je už dělat nechce a že ty doby, kdy ještě jako mladý muž jezdil po Vídni tramvají ověšený zabalenými obrazy v prostěradlech a ruksakem plným všelijakých drobných cetek jsou už opravdu dávno pryč a musel uznat, že Liszka se zkrátka za ta léta vypracoval a že v oboru neví o nikom, kdo by byl lepší a také věděl, že Liszka má ve Švýcarsku a nejenom tam několik obrazů, které by snad pro svoji nedozírnou cenu snad ani nenašly kupce, i když zájemci by se nakonec přeci jenom našli, ovšem nebyli by to jedinci operující zcela poctivě vydělanými penězi a opravdu velké peníze se snad ani poctivě vydělat nedají a tudíž mu bylo také už dávno jasné, že Liszka sice svými obchody s obrazy přišel ke značnému jmění, ale že ho musel značně pochybnými způsoby rozšiřovat dál, ale to nemělo cenu nyní příliš rozebírat a jakožto vychovaný muž pokýval klidně svoji ušlechtilou hlavou a navrhl Liszkovi návštěvu v Kolomaznicích, kde je nyní opravdu krásná zima a že tam bude ve své oboře pořádat menší hon pro vybranou společnost a že by byl opravdu velmi potěšen jeho návštěvou a že tam také pochopitelně rád uvítá pana Doktora, s nímž by si koneckonců ještě rád podrobněji pohovořil, protože jeho lidi našli při literárních výzkumech kolem jeho slavného prapředka několik zajímavých podrobností a koneckonců pokud sebou budou chtít i onoho pana Krause, tak pochopitelně uvítá i jeho a že tam by si mohli v jeho obrazárně v klidu promluvit a že by se mu také rád pochlubil několika novými přírůstky a bylo opravdu na pováženu, pomyslel si zdvořile naslouchající Liszka, že si Auerbach ve svém sběratelském zanícení nepovšiml, že v průběhu jejich krátkého rozhovoru kolem nich protancovalo několik různých lvic a koček včetně několika navlas stejných modelů a lá černý jaguár, ale jenom jeden z nich s černě namalovanými rty si to kolečko udělal pro jistotu hned

několikrát, z čehož si Liszka odvodil, že zimní honitba v Kolomaznicích bude mít možná opravdu zajímavý průběh a nutno poznamenat, že i Ulrich projevil u přeplněného baru nad tequillou sunrise mimořádné pozorovací schopnosti, přestože byla jeho pozornost z větší části vyplněna jednak rozhovorem se stále více opilým Krausem a druhak sledováním divokého kočičího reje na tanečním parketu, protože najednou zcela zřetelně mezi hlasy a cinkotem sklenic taneční hudbou a různými výkřiky rozpoznal jeden, který už jednou poměrně nedávno zaslechl v restauračním voze mezinárodního rychlíku Goethe. Někdo téměř vedle něj pronesl: „Karle, kam to zase čumiš ty vole, tohleto je už vážně nesnesitelný kurva!“

A vzápětí se k Ulrichovým uším doneslo

„Hele už mě fakt s tou svoji žárlivostí neser.“

A bylo mu hned zřejmé, že vedle hlavní nebeské brány musí někde být i tak zvaná zadní branka určená pro duše, které by určitě normálně neměly šanci projít, ale byla by škoda jim přeci jenom odepřít vstup, čímž se projevuje skutečná boží shovívavost a naši homosexuální přátelé se na diskotéku s americkou celebritou opravdu nedostali tak úplně legálně, protože jim vstup normálním jedincům zcela nedostupný umožnil za jisté ústupky jejich kamarád, jinak také barman míchající občas také Ulrichovi a Krausovi nějaký ten cocktail a Ulrich měl sto chutí se k nim přiznat, ale věděl, že by tím pokazil celou legraci a odpověděl Krausovi, že ten jeho, tedy Ulrichův, příspěvek do Berlínského měsíčníku pro matematiku a fyziku na téma okrajové podmínky vesmíru v počátečním a závěrečném stádiu nemohl brát nikdo z vědecké komunity příliš vážně, ale že se přesto dočkal poměrně příznivých ohlasů a právě v tomto okamžiku se Kraus odporoučel na podlahu, protože zkrátka a jednoduše spadl dolů s barové židle a málem také srazil Karla, který jen tak tak uhnul a se slovy, co to děláš ty píčo, se jal společně s Ulrichem nebohého redaktora křísit. Poté co se jim s pomocí ještě několika dalších lidí podařilo jakž takž vzkříšeného Krause naložit do taxíku s jasnými instrukcemi pro taxikáře, který jim mezi jejich anglickými větami odpovídal jenom klid hoši, já to prase vypakuju, v pohodě, tak baj baj, Ulrich taktéž anglicky poděkoval Karlovi a ten mu na to řekl, že jo, jasný, ale dej si na to hovado příště větší pozor a baj baj a není na tom nic divného, že drobný incident u baru zaznamenal i Liszka s Auerbachem stále rozmlouvající u bufetového stolku o světovém malířství a Liszka se nemohl při pohledu na těžce zřízeného Krause ubránit poznámce, že mu někdy přijde jakoby už ty různé životní situace někdy zažil nebo si o nich alespoň někde četl nebo je někde viděl a že kdyby si s tím dal práci a vypsál si těch několik málo stále se opakujících motivů, které určují a ovlivňují naše bytí jako třeba láska, smrt nebo také moc a peníze a kdyby si potom zašel se svým soupisem třeba do vídeňské obrazárny, byl by jistě schopen poměrně snadno k oněm láskám a smrtím přiřadit ne jeden výjev z obrazů zdobících sály tohoto chrámu umění a že si nemůže pomoci, že už to celé trochu unavuje, k čemuž Auerbach pouze podotkl, že podobné pocity zná a že se mu v těchto souvislostech vybavuje obraz od Hieronyma Bosche, na němž jsou lidské vášně a různé podoby lidského zoufalství zobrazeny s mimořádnou účinností a Liszka pokýval hlavou a podotkl, že právě o něm by si s ním v Kolomaznicích rád pohovořil a když se Auerbach sklonil, aby si podal skleničku se šampaňským zahlédl Liszka přes jeho rameno, že k Ulrichovi přistoupila žena s černě namalovanými rty, která mu vzápětí poté co se Auerbach opět napřímil i se šampaňským pro něho zmizela z pohledu a nás náhle postavila před otázku, jak je vůbec možné popsat něco něčím jiným a dosáhnout přitom ještě něčeho kloudného, která by nás v obecnější poloze přivedla k další otázce - je vůbec možné prostřednictvím nějakého systému znaků jako třeba slov nebo matematických symbolů dospět k nějakému smysluplnému popisu čehokoli, což samozřejmě není vůbec samo sebou, neboť mezi námi i s našimi myšlenkami a světem leží propast téměř mytických rozměrů a musíme si potom dát veliký pozor, aby nám potom při pokusu popsat třeba právě jednu konkrétní půvabnou ženu nevznikla nestvůrná koláž obsahující jarní louku posetou mušlemi a orchidejemi s několika mramorovými antickými ženskými torsy mezi nimiž by se mohl plazit had na jehož kůži by byla místo

klikatého hadího ornamentu věta, že černé namalované rty oné štíhlé ženy v přiléhavém koženém úboru s dlouhým chlupatým ocasem vyrůstajícím nad nádherným zadkem Ulrichovi připomněly kobru spirálovitě vystupující z fakírova košíku někde na zaprášeném tržišti v Kalkatě a místo jejich očí bychom mohli ke svému údivu držet v rukách dva dokonale vybroušené safíry a zde je nutno dále podotknout, že matematici to mají přeci jenom jednodušší, protože opravdovou přímku ještě nikdo nikdy na vlastní oči neviděl, takže ať už si o ní vybasní cokoli, stejně tady není vzor, s kterým byste to cokoli mohli srovnat, kdežto krásných žen nám po světě naštěstí pobíhají rovnou miliony, takže nemůžete někoho tahat za nos nějakými nepatřičnými popisy, ale Ulricha při pohledu na svoji nenadálou společnici napadlo samozřejmě něco úplně jiného, než nějaké přímký a hadi a my se tak dostáváme ke

Kapitole, v níž se pokusíme navzdory uvedeným a neuvedeným výhradám k pokusům popsat něco něčím jiným, zachytit jeden z projevů něčeho čemu se říká láska, která ovšem může také být i hříšná

a která nás zavede do nedávné minulosti na jedno vídeňské předměstí, kam si jednoho slunného říjnového dne vyšel na procházku, aby také při této příležitosti zase jednou navštívil sběratele Liszku, kterého už neviděl nejméně měsíc, protože byl po většinu toho času zaneprázdněn prací nad jednou populárně naučnou prací do níž se zavázal přispět několika kapitolkami o vývoji pohledů na vznik vesmíru v posledním půl století a protože mimo jiné i samotný Liszka byl zaneprázdněn svými sběratelskými zájmy, které se projevovaly většinou tak, že na nějakou dobu prostě zmizel i se svým jaguárem neznámo kam, aby se potom nečekaně objevil jako nějaká nečekaná náboženská halucinace, jako nějaké prorocké zjevení dalekosáhlého významu zachvacující čas od času senzitivní jedince, kteří po návratu z pouště svými vizemi mohou zachvátit nejednu důvěřivou duši a to se vždy ozval jako to učinil i protentokrát a pozval jako obvykle Ulricha na kus řeči a ten měl jako obvykle, když vstoupil do jednoho z řadových nenápadných domů postaveném v mírním svahu s pěknou vyhlídkou na Dunaj dole a na pro dnešek jasně osvětlenou rovinu za řekou táhnoucí se pomalu a nenápadně až kamsi na Moravu, pocit, že se zase jednou ocitl buď v začarovaném kouzelnickém zámku anebo v rozlehlém loupežnickém doupěti bez čtyřiceti loupežníků a Ali Babi, ale v obou případech na místě překvapující návštěvníka svoji prostorností, protože vzhledem v vnějším dojmu z jednopatrového řadového stavení by očekával spíše skromný středostavovský útulek, než palác plný zázračných pokladů a to doma Liszka vlastně nepřechovával z bezpečnostních důvodů nic mimořádného, ale každopádně se mohly oči návštěvníka rozhlížejícího se po stěnách velké přijímacího pokoje potěšit nejednou zajímavou malbou a nejednou pozoruhodnou starožitností, přičemž Ulricha sedícího nyní v koženém křesle u malého servírovacího stolečku s kávou v malém bílém šálku z jemného míšeňského porcelánu a několika mědirytinami z osmnáctého století s erotickými výjevy rozloženými na kožené pohovce vždy upoutal barokní oltářní obraz visící na stěně proti jeho křeslu zobrazující v divokém reji desítky svatých a andělů poletujících nad bělostnými oblaky ve spirálovitém uspořádání s božskou trojicí ve svém ohnisku. Liszka se Ulrichovi pochlubil několika novými přírůstky do svého grafického kabinetu a především jej upozornil na ony francouzské práce s poněkud vyšinutými sexuálně deviantními výjevy s hromadami kopulujících postav nejenom lidského vzezření, které objevili jako obrazový doprovod v jedné z často proklínaných knih markýze de Sade a právě tato erotická vyobrazení zavedla Liszkovu podnět, aby Ulrichovi vyložil poněkud obsírněji svůj pohled na ženy, za který, jak si o něco později pomyslel Ulrich, by tohoto šedovlasého zpustlíka ve Spojených státech tamější feministky patrně ukamenovaly a v němž se objevilo nečekaně mnoho odkazů na starověké mytologie a mnoho exotických jmen různých bohyní včetně indické Kálí a v němž Liszka poukázal na jednoho společného jmenovatele, který ty různé mytologické a náboženské

pohledy spojuje a jehož jednou z podob je temnota, strach a hrůza, což vedlo k tomu, že v křesťanském světě byla žena vykázána kamsi na okraj, pokud se ovšem nejmenovala panna Marie a ve světě muslimském ještě navrch rovnou zabalena do plachtoviny, aby rovnou zmizela z pohledu a že za tím pochopitelně musí být nějaký racionální podklad, k čemuž měl samozřejmě Ulrich co říci a také doplnil Liszkovy výklady postřehem, že za tím také určitě je mužský strach z žen a že tady vidí velkou souvislost s tajemstvím přírody, která vás děsí jenom do té doby, dokud si ji prostě nepodmaníte a nespoutáte pletivem přírodních zákonů anebo v případě ženského pohlaví náboženských příkázání, ale že se musí přiznat, že ačkoli mnohé věci, které se ženám přihodily v minulosti jej sice naplňují zármutkem, ale že na druhou stranu ono uvolnění všech zábran, ke kterému došlo v posledním století ho naplňuje nemenším zármutkem a Liszka k tomu ještě dodal, že s ženskými jsou v podstatě vždycky nějaké problémy a že je vždycky radno se mít před nimi na pozoru, ale Ulrich si patrně ony dobře míněné otcovské rady nevzal příliš k srdci, neboť vedle Auerbachovy milenky Claudie naprosto ztratil rozum a tak se stalo, že po krátkém rozhovoru skončili v taxíku, který je dopravil téměř do Ulrichova hotelové postele, která se tím pádem proměnil v doupeř zpustlíkovo a budoár hrátek lásky dohromady, přičemž musel Ulrich uznat, že v některých ohledech je milá Claudie naprosto nepřekonatelná a nutno podotknout, že podobně jako Ulrich skončilo mimo Auerbacha a Liszku mnoho dvojic a nejenom dvojic a dokonce i naši přátelé Karel s Josefem se zamotali do osidel lásky natolik, že ráno po slavnostním večírku zjistili, že se nalézají na podlaze nějakého kutlochu ve společnosti onoho laskavého barmana, který jim tak nezištně sjednal vstup na právě ukončený večírek a tak se nám tady proběhla jedna bezesná noc vhodná nejenom k milostným hrátkám, ale také k hlubokomyslným úvahám kupříkladu o věčném ženství a podstatě krásy, ale bohužel tady nebylo nikoho, kdo by se jim věnoval, protože Auerbach, poté, co poněkud rozladěně zjistil, že mezi tolika kočkami není schopen nalézt tu svoji, opustil svoji prosklenou tiskovou agenturu a nechal se již značně unavený odvézt na své sídlo v zasněžených Kolomaznicích, přičemž mu po cestě nedaly pokoje Liszkovy narážky na Hieronýma Bosche a přemýšlel, kde by ten starý lišák mohl k nějakému neznámému obrazu přijít a navíc ho pořád mátl proč o tom vůbec začal hovořit, protože o něm bylo známo, že již dlouho žádný obraz neprodal a takového Bosche by si určitě nechal pro sebe, takže tady určitě půjde o peníze, ale bude v tom ještě něco více a Bosch zmateného Auerbacha dokonce provázal i ve spánku, takže se ráno probudil celý vyděšený, protože mu jeho sny zabydlelo několik děsivých pekelníků, kteří jakoby přímo vystoupili z děsivých výjevů z děl starého holandského mistra.

Liszka naopak usnul spánkem poctivého člověka, který přes den vykonal několik dobrých skutků, ačkoli by se sám jistě takovému vysvětlení podívil, protože takovými činy ve svém životě příliš neplýtl. Ulrichovi se v objetí milé Claudie nezdálo nic a taktéž bezesnou noc prochrápal zmuchlaný a totálně zpitý redaktor Kraus.

ULRICH SE SBĚRATELEM LISZKOU NASEDNOU DO STROJE ČASU A DÍKY TOMUTO ZÁZRÁKU TECHNIKY SE TĚMĚŘ DOSLOVA PŘENESOU DO MINULOSTI A ZAŽIJÍ VELKOLEPOU ZIMNÍ HONITBU NA ZÁMECKÉM SÍDLE HRABĚTE AUERBACHA V KOLOMAZNÍCÍCH U PRAHY.

Druhý den po vydařeném večírku u Auerbachů se sešli tři účastníci tohoto kočičího karnevalu baru hotelu Paříž a barman, který jim přinesl tři skleničky suchého Martiny, by si mohl při pohledu na jejich tváře říci, že mají výraz zpráskaných psů. Kraus byl ještě celý modrofialový, takže by se jeho zmučený obličej bezpochyby dobře uplatnil na nějakém plese upírů, Liszka pro změnu výrazem své tváře připomínal komtura z dona Giovanniho a stačil by jediný vhodný podnět, aby z plna hrdla zpustil závěrečné árie padající na hlavu nebohého svůdníka jako trestající kladivo a Ulrich, který si před svými karnevalovými společníky vytáhl

z kapsy od kalhot místo kapesníku nakadeřený zvlhlý kousek černé krajkoviny, v němž jeho nasupení přátelé neomylně rozpoznaly elegantní drahý model dámského spodního prádla, měl výraz nešťastného muže, kterého právě nemilosrdná bohyně spravedlnosti poslala kvůli absurdnímu nedorozumění na deset let nucených prací na Ďábelské ostrovy někde v Tichomoří. Muži si beze slov připili a mlčky si zapálili, přičemž Liszka si výjimečně připálil tlustý kubánský doutník a poté zahaleni do oblak kouře jako nějaké delfské Pýthie pozorovali vyčítavě druh druhu. Nakonec ledovou hradbu mlčení prolomil sběratel Liszka. „Vy jste tomu opravdu nasadil korunu, milý pane,“ a mířil tím hlavně na Ulricha. „Tak vy si tady v klidu utřete nos kalhotkami ženské, která stojí Auerbacha nejméně milion ročně, a možná si to ani příliš neuvědomujete, ale ten milý Auerbach vám může pěkně zavařit. Neohrazujete se prosím, jste dospělý muž a musíte dobře vědět, že vychrápat se s ženskou jednoho z nejbohatších lidí v Evropě sebou může nést jisté nežádoucí důsledky. Nejraději bych vás oba rovnou zastřelil a věřte mi, že kdyby to bylo za války, nerozpakoval bych se ani minutu, ani minutu,“ a obrátil se pro změnu na Krause, jehož modrofialová tvář chytla zřejmě pod vlivem jisté nervozity mírně zelenkavý nádech. „A vy pane se zlijete doslova jako prase rovnou před očima svého šéfa. Doslova jako nějaké hovado a to ani ještě nevíte, že jste při té příležitosti pozvracel tu americkou pindu, která z toho nebyla příliš nadšená, ačkoli už měla, kráva, pořádně nameteno.“

Ulrich se opět pokusil namítnout něco v tom smyslu, že tady došlo k poněkud nešťastnému souběhu okolností a že koneckonců on přeci...

„Prosím vás, nechte toho a vyserte se na nějaké žvásty. Já vás naprosto chápu, protože ta Claudie je skutečně mimořádná a tomu se vlastně snad ani nedá odolat, zejména, když si vás vybere přímo taková ženská a musí vám rovnou říci, že ty její oči jsou výjimečně svůdné. Jeden můj známý pojmenovával takový to typ očí jako oči mrdací. Takže jsme si všichni užili. Já jsem vám zachránil krk díky konverzaci s Auerbachem, kde jsem se skutečně také něco dozvěděl o jeho popletených názorech na řešení současné evropské krize a tím pádem také cosi o tom jeho evropském roku. Vy jste si užil s krásnou ženou a mohu vám říci, že tohleto je teprve začátek a že z toho koukají velké nepříjemnosti zejména z její strany, protože Auerbach je v tomto smyslu zcela zaslepený a vy jste Krausi vlastně skutečně charakter, a proto si vás také vážím, takže to že jste se tam ožral jako doge nic neváží vzhledem k tomu jak také dopadli ostatní účastníci, ovšem pochopitelně mimo hraběte Auerbacha.“

Jak modrofialový obličej se zelenkavým nádechem, tak nevinně odsouzený muž po tomto proslovu přeci jenom trochu pookřáli a díky tomu debata nabrala trochu jiný směr, ačkoli Ulrich musil ještě jednou zdůraznit, že opravdu nechápe, co se mu to vlastně přihodilo a Liszka mu musil opětovně připomenout, že podlehl iracionální složce své osobnosti a zdá se, že ani netuší kolik místa mu v té potřeštěné hlavě zabírá a potom se všichni muži shodli v jednom bodě týkajícím se zítřejšího lovu v Kolomaznicích a to v tom, že ani jeden z nich vlastně neumí jezdit na koni a podle všeho to vypadalo, že právě jízda na koni bude přímo nevyhnutelnou složkou celého honu na divoká prasata, protože medvěda a jinou zajímavější lesní zvěř už téměř vystříleli a to nejenom na panství hraběte Auerbacha, ale i v lesích okolních a i těch poněkud vzdálenějších. Na to jim Liszka řekl, že on a Auerbach se lovu stejně nezúčastní, protože se budou věnovat jistým uměnovědným záležitostem a že pevně doufá, že oni dva si už nějak poradí...

Kolomazníky u Prahy. Pozdní večere ve starém křídle starobylého a mírně strašidelného aristokratického sídla. Honitba a zimní krajina odvádějí Ulrichovu pozornost od divokých prasat k poněkud zajímavějším záležitostem a my budeme mít možnost přenést se s ním pouze v duchu do Treťjakovské galerie v Moskvě a podrobně si v doprovodu sběratele Liszky prohlédnout skvosty realistického malířství konce 19.st.

Hrabě Auerbach se s mistrem Liszkou zastavili u velikého dvoukřídlého okna ve sněhobílém barokním rámu, aby se alespoň pohledem rozloučili s početnou a veselou loveckou společností, která se na nádvoří připravovala k odjezdu na lov divokého kance do nedaleké a rozsáhlé obory náležící již od nepaměti k zámku rodiny Auerbachů v Kolomaznicích. A bylo se opravdu na co dívat, a to nejenom proto, že část lovců byla oděna do starých rakouských mysliveckých uniforem, ale také proto, že právě přiváděli od stájí dva velkolepé hřebce z frýžského plemene, které právě pro jejich mohutnost vybrali pro dva účastníky lovu, kteří stáli poblíž vstupního portálu do zámku, takže z chodby v prvním patře, kde stáli naši pozorovatelé, je nebylo vidět, a která mimo jiné vedla do zámecké obrazárny a přilehlé knihovny, kam také měli Auerbach s Liszkou namířeno, aby si tam nerušeně pohovořili o jednom neznámém veledíle Hieronýma Bosche, které se Liszkovi podařilo získat za poměrně dobrodružných okolností. Po příchodu velkých černých koní nastalo dole pod okny veselé pozdvižení, jehož průběh byl nyní patrný i z prvního patra, neboť oni dva nezkušení jezdci, vystoupili z úkrytu a Liszka musel uznat, že Ulrich vypadá v tom beraním kožichu s huňatou bílou beranicí jako nějaký carský důstojník, hotový Lermontov, který by rovnou mohl posloužit jako model pro malbu velkolepého a majestátního panovnického jezdeckého portrétu a vybavil se mu při tom jeden takový s vévodou z Valdštejna sedícího rozhodně a vojevůdcovsky na vzpínajícím se černém hřebci s maršálskou holí pozvednutou do výše, ale při osedlávání koně musel svůj názor mírně poupravit do poněkud občanštější polohy, neboť jak Ulrichovi tak Krausovi, který připomínal spíše jakéhosi pitoreskního panoše anebo ještě více zchudlého obtlouštějšího statkáře z nějakého zapadlého újezdu řekněme Orelské gubernie, muselo pomáhat do sedel několik podkoních a Auerbach k tomu pouze zdvořile poznamenal, že si snad jejich přátelé při projížděce oborou nezlomí vaz, ale že nechal vybrat opravdu klidné koně, takže si to snad také trochu užijí a vybídl svého společníka, že by tedy snad mohli jít, protože je patrně čeká zajímavá diskuse o skřítcích a děsech a dalších jiných zajímavých potvorách, v nichž si jak dobře známo právě Bosch liboval snad až nezřízenou měrou a Liszka sotva znatelně pokynul hlavou na znamení souhlasu a tak naši milovníci umění ještě chvíli pokračovali ve své cestě po zámecké chodbě a za svědky měli pouze několik Auerbachových předků zvěčněných na velkých obrazech v mohutných vyřezávaných temných rámech a teprve rozlehlém sále obrazárny je čekal opravdový jezdecký portrét muže, který udělal právě za Valdštejna oslnivou kariéru a založil rodovou slávu a bohatství Auerbachů a právě pod tímto rozměrným plátnem byla dvě rozložitá kožená křesla i s pozlaceným barokním stolečkem na nápoje, kde se oba muži s tichým zavráním usadili a nějakou dobu na sebe beze slova zírali, ale bylo na Liszkovi, aby začal, protože on přeci přišel s jakousi nabídkou a bylo tedy na místě o ní poněkud zevrubněji pohovořit a jak už bylo jeho zvykem poměrně zešířena a jaksi téměř mimo a tak si tedy nejdříve Auerbachovi postěžoval na situaci s italskými a španělskými dluhopisy, a od nich pomalu přešel do Švýcarska, kterému pomalu ani nemohl přijít na jméno a jmenovitě ho ani tolik nerozčilovalo jako takové, jako jakási geografická entita mu v podstatě nevadilo, i když každoroční cesty do Davosu ho už začínaly unavovat a to také kvůli značné nadmořské výšce onoho luxusního letoviska, kde měl často příležitost potkat i Auerbacha, ale také vlivné představitele různých švýcarských bankovních institucí a...

„Musím vám milý Auerbachu říci, že začínají naši pánové v Curychu podléhat zahraničnímu tlaku více než je únosné a zejména tlaky ze strany americké vlády na institut bankovního tajemství je skandální a bude z toho, to mi věřte, pěkný průser.“

A také Auerbach, který udržoval vřelé přátelské styky s několika předními tamními bankovními domy projevil jisté obavy z vývoje situace, i když on má pochopitelně veškeré záležitosti v pořádku a tak se nakonec oba shodli na tom, že situace v Evropě nevypadá poslední dobou právě nejlépe a Liszka se dovolil zeptat ještě než přejdou k vlastnímu předmětu jeho návštěvy, zdali Auerbach nepřemýšlel o nějakém řešení těch patálií a průserů,

kterých jsou už snad dennodenně plné snad všechny významné evropské deníky a koneckonců právě vy to musíte vědět snad nejlépe, ačkoli nepředpokládám, že byste si do vlastních novin psal úvodníky a Auerbach ho s pousmáním ujistil, že úvodníky si tam opravdu nepíše, ale že už by opravdu bylo na čase nějak zasáhnout a nějakým vhodným způsobem ovlivnit špatnou náladu panující poslední dobou nejenom v Evropě a že má na svém psacím stole jeden takový elaborát věnovaný této záležitosti a že mu pracovně říká Evropský rok, ale že by přeci jenom rád přešel nyní k obrazům a umění, protože to ho vždy dokázalo povznést do vyšších sfér ducha, neboť ony pragmatické záležitosti spojené s politikou mu byly vždy v podstatě protivné, ale bohužel není v takovém postavení, aby se nemusel věnovat, v čemž shledává velkou výhodu, kterou oproti němu má Liszka jako v podstatě neznámý penzista, na jehož bedrech neleží hromná zodpovědnost spojená jak s vedením ohromného podniku tak s rodovým jménem, které prostě zavazuje jeho nositele všeobecné prospěšným činům a Liszka si pomyslel své, jak o dobrotivosti svého hostitele tak i o jeho nechuti k pragmatickým záležitostem, neboť více než dobře spraven o nejednom bursovním obchodu našeho dobroděje a také o zákulisí jeho tiskového impéria, ale seděl před ním člověk, který sice na okolí pomalu působil jako kamenná socha Evžena savojského v Hofburgu umně propojená s Marií Terezií a Františkem Josefem, ale v nitru měl blíž spíše k tureckým hordám před Vídní v čele nějakého vousatého a krutého Ali Paši, který mu ovšem právě díky tomuto nevšednímu propojení mohl pomoci k uskutečnění jeho plánů na záchranu Evropy, ačkoli mu to bylo vlastně celé ukradené a říkal si, že vlastně nechápe proč se do těch politicko ekonomických sraček vrtá zrovna na stará kolena, kdy by si mohl klidně užívat někde s děvkama v Karibiku a tak Auerbacha v krátkosti vrátil v čase do nacistického Německa, kdy různí pohlaváři nakradli po evropských muzeích co se dalo, obrazy, sochy a mnoho dalšího, ale tohle to je mu vše dobře známo a jistě také ví o různých podzemních továrnách a skladištích a také o tom jak ne jeden takovýto zločinec prchl via Vatikán do Latinské Ameriky. A je vám snad jasné, že všechny tyhle to cesty přes oceán a různé ty falešné identity stály ohromné peníze a mne také stálo nemalé peníze, abych z jednoho starého devadesátiletého nacisty, který už je bohužel na pravdě boží a jsem vážně zvědav, co si tam s ním počnou, vytáhl jistě informace, které mne přiměly k rychlé cestě do Říma, kde jsem měl to štěstí znovu vidět Michelangela a mnoho jiných skvostů a také jsem ve svatém městě navštívil několik přátel z vatikánské banky a protože poslední papež je Němec, který navíc jako mladík navštěvoval Hitlerjugend, tak jsem tam ani příliš dlouho nemusel nikoho přesvědčovat, že některé předměty se prostě nehodí do jejich depositů, ale že jsem tady od toho, abych jim pomohl a dokonce jim i něco zaplatil a tak se stalo, že jsem mezi několika známými kusy objevil cosi, co jsem podrobil vážnému průzkumu a zde máte několik fotografií a Liszka vytáhl z kožené aktovky pár větších barevných obrázků, na nichž byl zachycen celkový pohled a dále několik detailů a před užaslým Auerbachem se otevřela neutěšená zamrzlá a zasněžená horská krajina pokrytá chaoticky různě velikými kusy ledu, v nichž byly uvězněny různé děsivé postavy a takové zamrzlé příšery bylo vidět společně s vyděšenými hříšníky ve volném prostoru mezi těmi ledovými kvádry a nad tím vším se klenula jasná bleděmodrá obloha po níž ztékaly zamrzlé slzy. Liszka jenom vítězoslavně mlčel a nechal Auerbacha v klidu, aby si mohl podrobně prohlédnout předložené fotografie a teprve po delší době decentně zakašlal a poznamenal k stále více užaslému Auerbachovi, že by si nyní dovolil podal menší teologický výklad a upozornil ho, že jedná pouze o jeho soukromý názor.

„Podívejte se prosím tady na střed obrazu. Tady můžeme vidět průhled jakýmsi ledovým údolím kolem něhož strmí ostrá skaliska a náš pohled pokračuje dál na jakousi náhorní planinu pokrytou ledovcem a uzavřenou dalším skalním masívem. Všude kolem jsou rozestety roztodivně utvářené kusy ledu se zamrzlými pekelnými potvarami a dalo by se říci, že téměř v centru obrazu je umístěn veliký balvan, zpoza nějž vyčnívá poměrně velká část další

poloprůsvitné ledové hroudy, která by se mezi těmi ostatními málem ztratila nebýt jakéhosi vnitřního světla, které ji projasňuje a my můžeme při bližším pohledu v onom kusu ledu objevit matné obrysy mužské tváře a podle všeho to nebude žádný ničema. Tady máte detailnější fotografii, na níž je to vidět poměrně zřetelně a je evidentní srovnáte-li si ji s ostatními zamrzlými nebožáky, že je to také zřejmě jediná ušlechtilá tvář z celého obrazu, což nám připomíná jeden známý mistrův obraz s Ježíšem nesoucím kříž obklopeným nestoudnými a deformovanými obličejí a hle je nám náhle úplně jasné kdo nám to tady zamrzl.“

Auerbach s lupou v ruce, skloněný nad fotografií, jenom poznamenal, že se mu opravdu zdá, že onen zasněný modrozlutý obličej prosvítající bleděmodrým ledem mu připomíná onu tvář a dále se zeptal:

„A proč tady máme proboha zmrzlého Krista a navíc rovnou zaledovaného jako nějakého horolezce?“

„Nejdříve vám musím říci,“ mluvil dál Lízka, že jsem stejně jako určitě i vy, viděl stovky nebo snad už tisíc různých ukřižovaných Ježíšů a také stovky a tisíce jeho výstupů na nebesa a také nejen výjev zobrazující jeho slavný a konečný druhý příchod uzavírající jednu kapitolu pozemských dějin apokalypsou a následným zmrtvýchvstáním a dalšími soudními procedurami s miliardami zavržených zmrtvýchvstalých do plamenů pekelných. Tady žádné plameny nevidíme a přesto je jasné, že jsme v jakémsi pekle. Nevidíme tady žádné kříže a roty římských setníků a trnové koruny a přesto máme pocit jako bychom opět přihlíželi dalšímu ukřižování a dále tady také nevidíme žádnou triumfální postavu v rozevlátém plášti snášejíci se v doprovodu nebešťanů, aby tady na Zemi uzavřela jednu historickou kapitolu a aby se nám z plynulého proudu času stal navždy zamrzlý potok a rybník dohromady, ale přesto z toho máme pocit, zejména z výrazu oné tváře, že to tady také nějak je. No a když si to všechno pěkně sečtete nebo třeba vynásobíte, tak vám musí vyjít asi takovýto výklad. Vidíme tady opět dobrovolně obětovaného Krista, což se muselo přihodit při jeho druhém příchodu a vidíme tady zamrzlé peklo, takže se rozhodl, možná navzdory vůli svého Otce, že nikoho nebude soudit a že raději nechal všechny ty pekelníky na věčnost zamrznout, ale ten zamrzlý děš' na obloze by spíše vypovídal o shodě mezi otcem a synem, protože tato oběť také znamená, že už další příchod nebude a že také nebude žádné další zmrtvýchvstání a že jedinými soudci lidí už budou navěky pouze lidé sami a ten pláč boží jenom podtrhuje tragičnost této prazvláštní apokalypsy.“

Po tomto poněkud delším proslovu se Lízka odmlčel a ve velkém sále staré zámecké obrazárny se rozhostilo hluboké ticho a také se nám tady ve vzduchu vznášely odrazy hned několika různých duchovních oblastí a světů, kteréžto vznášení a prolínání není nic zvláštního, protože nám tady probíhá vlastně neustále, takže souběžně vedle světa zamrzlého bleděmodrého pekla obdařeného spoustou skrytých významů a duševními víry dvou postarších mužů sklánějících se nad jeho fotografiemi se v jejich těsném sousedství rozléhala další zamrzlá krajina, kterou bychom si koneckonců také mohli představit jako výjev z obrazu visícího v Treťjektivské galerii, pod nímž postarší a životem unavený průvodce, mimo jiné bývalý učitel z jednoho moskevského gymnázia, podává znuděným návštěvníkům, v tomto případě studentům z Orla, krátký výklad, v němž bychom se mohli dozvědět, že se jedná o významné dílo ruské krajinářské školy z konce devatenáctého století, od malíře Kuropatkina, kterému se právě na tomto obraze podařilo naprosto mistrovsky zachytit náladu ruské zimy doplněnou o naprosto realistický výjev z lovu, na němž vidíme rozlíceného vlka běžícího vstříc lovcům na koni s namířenou puškou, přičemž lovec v zasněžené oboře zámku Kolomazníky a jednalo se o Ulricha, bez pušky čelil podobné situaci, ačkoli vlk se nám zázračně proměnil v divoké prase, ženoucí se rovnou jako střela na našeho zmateného jezdce a neklidného koně, za nímž se na vzpínajícím koni zmítal vyděšený Kraus, takže to vypadlo, že se zde vbrzku odehraje nějaká tragedie na lovu, jejímuž tragickému vyústění bohudík

zabránila kulka prolétnuvší rozzuřenou hlavou nebohého divočáka, takže poté co čerstvá krev potřísnila sníh kolem padlého zvířete a poté, co oba málem spadli z koňů, zjistili, že jejich zachránce je ženského pohlaví a že jím není nikdo jiný než Auerbachova milenka Claudie, která se smíchem zastavila vedle našich lovců, sdělila jim, že něco tak zábavného již dlouho nezažila, která ladně seskočila ze svého zteplého koně, aby téměř zázračným a pro Ulricha i s Krausem naprosto nepochopitelným způsobem uklidnila jejich rozrušená zvířata, ale to už se k dějství dramatu sjížděli další účastníci lovu a mnozí z nich projevovali krásné lovkyni vřelé a upřímné uznání za přenou ránu a chladnokrevný postoj, který v této tak vypjaté chvíli tak srdnatě a zmužile projevila a tak si poté již při zpáteční cestě zasněženou mírně zvlněnou krajinou musel Ulrich uvědomit, že je to opravdu velký rozdíl číst si o loveckých družinách a romantice zimního lovu v ruských klasicích a přímou účastí na takové zábavě v jakési lovecké oboře ve středních Čechách a také Kraus si zřejmě uvědomoval podobné rozdílnosti mezi světem krásné literatury a světem přítomné chvíle, kteréžto světy mají ovšem také nejednu podobnost projevující se v jejich jisté nehmatatelné imaginárnosti a tady se projevuje další neopomenutelná spojitost reálného světa přítomnosti s mohutným světem naprostých matematických idealit, v tomto případě s imaginárními čísly, které jsou stejně neviditelné jako třeba přítomnost, protože poklusáváje vedle unaveného Ulricha poznamenal, že mu to celé připomnělo lov na medvěda z Vojny a míru a na to se s ním Ulrich podělil o jeden svůj momentální dojem, založený ovšem na jakýchsi složitých dojmech z dávné minulosti a prohlížení jedné černobíle fotografické publikace s názvem Lev Nikolajevič a Jasná Poljana. „Nemůžu si pomoci Franzi, ale mně to tady celé připomíná Rusko někdy za cara, vážně, podívej se tady na ty zasněžené smrky a na tu zvlněnou krajinu. Mám vážně takový pocit jako bych právě vjížděl do nějakého takového literárního výjevu nebo dokonce do nějaké takové té ruské krajinářské malby z konce devatenáctého století a ještě chvíli a náhle se vše zastaví a ztuhne a já i ty se proměníme v několik vět anebo v několik mistrovských tahů štetcem.“ A Franz jenom dodal, že by proti tomu ani nic nenamítal, protože by už pro jednu měl na nějaký čas svatý klid a pak se trochu naklonil k Ulrichovi a dodal, že jak to tak celé sleduje, bylo by to pro ně asi to nejlepší řešení uklidit se na nějakou dobu mezi řádky nějakého toho ruského literárního opusu, ovšemže někam mezi odstavce popisující klidný statkářský život, nikoli do nějakých válečných scén, třeba do válečné vřavy bitvy u Borodina a ještě mu přátelsky poradil, ať si dá na tu Ariadnu vpředu pozor, protože ta po něm opravdu jede a taková rozvášněná ženská, a dodal, odmítnutá, to je dobrý základ pro nechutné opletačky a jak poznamenal Ulrich, také doslova podklad pro srdceryvnou antickou tragedii, takže bychom naši milou Claudii mohli rovnou přejmenovat na Médeiu anebo Medúzu. „Ty jsi nepoučitelný, ale věř mi, tahleta dáma je trochu něco jiného, než ty tvoje vídeňské tanečnice. Na tohleto mám nos a dal bych od ní ruce pryč dokud to jenom jde, ale jak myslíš, ale uvidíš, že s ní ještě budou problémy.“

Celá naše rozjařená lovecká společnost se vracela k zámku i s padlým divočákem již za soumraku, takže jim vstříc vystupovala potemnělá silueta zámku s rozzářenými velkými okny v průčelí jako nějaká tajuplné strašidelné sídlo a odkazovala tak velmi sublimně k podstatné strašidelnosti našeho každodenního bytí, které má právě tento aspekt tajuplné strašidelné průzračnosti společný také s mnoha jinými světy, třeba právě se světem ideálních matematických entit nebo vzdálených galaxií nebo světem před sto miliardami let, takže by vlastně nebylo úplně naivní předpokládat, že může existovat něco jako lidská duše a tím pádem také třeba duch evropské minulosti, který si také volně poletoval kolem oněch slavnostně rozsvícených oken vedoucích do velkolepé barokně pokřivení jídelny osvětlené stovkami svíček usazených mimo jiné v třpytivé kráse starých benátských lustrů se stěnami a stropem porýtkami pralesem barokního štukování a s nástrojnými freskou zobrazující polonahou Dianu loví jelena, kterýžto lovecký výjev se také částečně zrcadlil i s těmi lustry a svíčkami

ve velkých zrcadlech doplňující prostor mezi okny, kde se právě připravovala slavnostní tabule přichystaná pro důstojné ukončení dne a dnešního lovu.

Celý ten čilý ruch kolem slavnostní tabule nejméně pro dvacet stolovníků duchu evropské minulosti připomněl cosi dávno minulého, ale nemohl se upamatovat co, protože se mu už ze všech těch různých příběhů a událostí, které tvořily jeho podstatu stalo něco, co se většinou stává žlutkům vhozeným do těsta určeného na přípravu dobré bábovky, a to se jednalo o pouhou pouhou minulost evropskou a nikoli nějakou přímo obecnou, jejíž možnou podobu by také mohla vyjadřovat tzv. číselná osa, na níž ovšem není žádný problém dojít k zápornému číslu s obudně vysokou hodnotu jako třeba sto miliard let před Kristem a na níž vlastně potenciálně všechny kladné hodnoty nesou negativní předznamenání, takže v případě ducha obecné minulosti neboli ve stručnosti pouze minulosti si i samotný takový duch jednou musí při procházení sebe sama jakožto číselné osy říci, že v oblastech vzdálených od přítomnosti v řádu stovek miliard, začíná rozměšňovat do čehosi natolik nestvůrného, že tam už vlastně postrádá jeho existence opodstatnění a že by pro něho vlastně bylo lépe, kdyby se raději smrskl do bodu a přijal novou identitu a příjmení přeměnil by se na ducha věčnosti, v němž je jakékoli plynutí času jenom jakousi trapnou halucinací a mohl by se přitom utěšit pomyšlením, že v tom maléru nelítá sám, ale že do této šlamastyky s velkými čísly zahrčelo také jeho dvojník tak zvaný duch prostoru, který se konec konců roztahoval s neuvěřitelnou drzostí a nařvaností po všech volných místech zámecké jídelny v Kolomaznicích, takže nebyť jeho doslova ideální bytnosti, nebylo zde pro nějaké stolovníky včetně Ulricha, Liszky a dalších, včetně neuvěřitelně krásné Claudie, žádné místo, které tito lidé vlastně neměli zajištěno ani na časové ose vyjadřující jenom jednu z mnoha tvářností ducha universální minulosti, protože z jeho hlediska tyto bytnosti z hlediska nějakého trvání, se úplně ztráceli pod obraznými velehorami obřích čísel, takže by si také někdo, třeba duch vesmíru, mohl při pohledu na onu časovou osu pro jejich naprostou nepatrnost také říci, že vlastně neexistují a vlastně by si něco takového onen duch ani nepomyslel, neboť by je vůbec nezaznamenal a tudíž by jejich neexistence, alespoň z jeho universalistického hlediska byla doslova substanciální a zde by se konečně mohl přihlásit o slovo konečně také duch nicoty, který by se mohl podívat jak to tedy je s bytím či nebytím takové nicoty.

Pochopitelně, že na podobné triviality, neměli ani Liszka a ani Auerbach pomyšlení, neboť předmětem jejich rozhovoru, když procházeli jídelnou procházející již posledními stádii příprav k slavnostní večeři, které spočívaly v přepečlivém urovnávání příborů svědomitým majordomem doprovázeného několika pozornými spolupracovníky, jímž všem Auerbach pochopitelně přátelsky pokynul a dokonce se přeptal jak to vypadá a pochopitelně se mu dostalo té nejpozitivnější možné odpovědi a la bellissimo a supertissimo vaše nejurozenější jasnosti, kteréžto nejurozenější jasnosti v té odpovědi bylo přítomno pouze implicitně, ale zle nezpochybnitelně vyplývalo ze situace, byl kupodivu právě duch minulosti, neboť veliký znalec barokního umění Liszka si dovolil vyjádřit velké potěšení nad krásnými, bohatě zdobenými rámy velikých zrcadel lemujících jejich průchod přes jídelnu jako nějaká čestná stráž s nablýskanými kyrysy a vytaženými šavlemi, k čemuž mu polichocení Auerbach pouze doplnil, že to bude s největší pravděpodobností severoitalská práce, nejspíše z okolí milánského mistra Scatola, přičemž se ke slovu přihlásil také duch prostoru, protože právě při pronášení jména milánského uměleckého truhláře vrazil Auerbach do číšníka přinášejícího několik lahví vzácného červeného vína a Liszka při sledování tohoto politováníhodného incidentu doprovázeného mnoha oboustrannými omluvami, si v duchu, a jak vidno vyskakuje nám tady další cosi s velmi strašidelným obsahem, že v oné slavné minulosti někdy v sedmáctém století by celá tato scéna končila zoufalými výkřiky poddaného muže taženého krutými holomky s nemilosrdnými obličejí ven ze sálu, za jehož dveřmi by bylo dokonáno dílo spravedlivé odplaty za zničené lahve drahocenného moku a vzpomněl si přitom bůhví proč na jednu staročeskou pověst, s níž se seznámil, když se učil česky, zpracovanou

velmistrem české historicko-vlastenecké prosy Jiráskem, v níž vůdce chodských rebelů volá Lomikare, Lomikare, do roka a do dne ... a přesně za rok krutý pán umírá na následky oné strašné klatby... ale tichým sálem se žádné Lomikare neozvalo a oba pánové pokračovali dále ve svém rozhovoru, který navazoval na jejich ranní setkání a v němž již byly plodně rozvinuty výsledky a závěry jejich dohody, která měla mít dohru až začátkem příštího roku v Davosu, kam se samozřejmě také podíváme, protože právě tam mezi opravdu vlivnými muži se v pravém světle projeví mocný vliv jedné klidné a mírně usměvavé tváře zamrzlé v kusu ledu na výjevu jednoho neznámého obrazu jednoho světoznámého holandského malíře.

A potom již konečně nastal čas pro slavnostní večeři, na níž byly snad nejzajímavější nádherná prsa Auerbachovy milenky, ale také dekolty ostatních přítomných žen příliš nezaostávaly za tímto vskutku požehnaným poprsím, také předložené delikatesy oprávněně zaujaly přítomné včetně zákusků a vína a většina stolovníků byla nadmíru spokojena, což se ovšem nedalo říci třeba o Claudii a kupodivu také o Liszkovi, který mimo jiné dnes dosáhl ledačehos, co si předsevzal, že zde uskuteční, ale pochopitelně ho to stálo opravdu velké peníze. Naopak, kdo vypadal naprosto v rovnováze, neprojevuující se bohužel rovnováhou vnější, byl redaktor Kraus, který se po ukončení večeře nějak záhadně popřesazoval až vedle židle obsazené jeho nejvyšším nadřízeným, který mu blahosklonně věnoval pozornost a zjistil přitom, že i bohům se občas vyplatí pohlédnout dolů mezi tu chamrad' plahočící se v těch pozemských sračkách, ačkoli pochopitelně si celou věc ve své povznesené hlavě vyložil na trochu jinou a vyšší úroveň a nejednalo se u z Krausovy strany o nižší udavačství, to opravdu nikoli, ale spíše o velmi bezprostřední pohled do světa pornohvězd, který koneckonců také Auerbachovi přinášel prostřednictvím deseti milionů rozevřených zvlhlých klínů vyvedených na kvalitních fotografiích, nemalé finanční částky a bohužel se nejedná jenom o nějakou píči, jak podotkl Kraus, nýbrž i o mužské prdele, a hned se začal omlouvat, ale Auerbach ho uklidnil, že tak to prostě je a že není od věci si čas od času pohovořit naprosto otevřeně a bez skrupulí a musíme poznamenat, že užaslý duch evropské minulosti poletující studeným večerem kolem zámku a občas nahlížející velkými okny, jimiž se linuly proudy světla ukrajující noci část její poctivé tmy byl svědkem mnoha pohyblivých konfigurací veselých hostů měnících se k jeho nelibosti skoro nepřetržitě, samý pohyb a změna a k ničemu to nevede najednou se vůbec nedovedl rozhodnout, zda-li to kroužení dole v jídelně má vůbec nějaký smysl pro budoucnost, potažmo budoucí minulost, ale to si patrně nevyslechl rozhovoru mezi Claudii a Ulrichem, kteří se po večeři pohybovali sálem jako nějaké kulečnickové koule čas od času o sebe hlasitě třeskoucí pochopitelně pouze obrazně a pochopitelně také doslova. Při jednom takovém střetu u jednoho z velkých oken vedoucích do široké zasněžené noční krajiny se k němu Claudie obratně přitočila a zeptala se Ulricha, který se jí vlastně snažil po celou dobu nenápadně a zdvořile vyhýbat, jestli je to vážně pravda, že mu nedávno vyšel v jednom německém renomovaném časopise významný vědecký příspěvek k historii universa a že ji přesně takové věci zajímaly od malička a že by byla moc ráda, kdyby ji někdy ty záležitosti objasnil a Ulrich začal slovně kličkovat, že to pochopitelně pro ni někdy rád udělá, ale že bohužel nyní, jak to tak vypadá, bude zřejmě velmi zaneprázdněn a bude muset vykonat jakousi zahraniční cestu a Claudie v nádherných černých šatech s rozparkem na vedoucím skoro až k pasu s téměř nahými zády, chápavě potřásla hlavou a řekla mu, že to chápe, ale že je trpělivá žačka, která si ráda počká na svého učitele a Ulrich v duchu proklínal ty ženské dvojsmyslnosti a vytáčky. V podstatě by se s ní zase klidně vyspal, ale souvislosti kolem ní nebyly nejprůhlednější a hlavně Auerbach by se mohl proměnit v krutého mstitele a to za nějaké polibky v rozkroku rozhodně nestálo. Společenský rej je poté od sebe odtrhl a nějaký pozorovatel této události, pozorovatel, který přeci nesmí scházet při žádném myšlenkovém experimentu, by mohl při sledování těch lidských kulečnickových koulí zjistit, že jeho příměr s kulečnickem tady poněkud pokulhává, alespoň kulečnickem ideálním s ideální deskou potaženou ideálním zeleným plátnem s ideálními

dokonale kulovitými koulemi, neboť pohyby rozjařených Auerbachových hostů byly podle zásad newtonovské mechaniky naprosto nevypočitatelné. K onomu pozorovateli bylo by správné uvést to, co často ve spojitosti s pozorovatelem objevuje v mnohé učebnici fyziky a to představme si pozorovatele, který si představuje, a to již opouštíme ony poučné stránky a dostáváme se k zámku v Kolomaznicích působícím v zasněžené zimní noci se svými rozzářenými okny přímo pohádkově a pokud by náš pozorovatel pozvedl svůj zrak k nebesům, uviděl by tam nejenom ducha evropské minulosti, ale také spoustu hvězd a pokud by byl vybaven dobrým dalekohledem, možná by si povšimnul, že jedno z nebeských těles se pohybuje a pokud by ho pozoroval déle, zjistil by, že vykonává pravidelnou dráhu a my víme, že jím nebyl nikdo jiný než Hubbleův teleskop mapující signály přicházející k naší zemi až z nejbližších konců vesmíru a to také bylo to, co poslední dobou intenzivně zaměstnávalo jeho mysl, právě ty konce vesmíru a nesmírně ho hnětlo, že může sledovat místo konců takřkajíc počátky, ale na vyřešení této záležitosti jeho elektronický mozek zkrátka nestačil.

**PO PŘÍJEZDU DO MARIÁNSKÝCH LÁZNÍ ZAČNE ULRICHA
PRONÁSLEDOVAT DUCH MINULOSTI A U SOCHY VELIKÉHO BÁSNÍKA HO
PŘEPADNU DUCH PŘÍTOMNOSTI V PODOBĚ KRÁSNÉ ŽENY. LISZKA VE
VÍDNÍ TAKTĚŽ PRONÁSLEDOVÁN DUCHEM MINULOSTI ZAČÍNÁ
S PŘÍPRAVOU EVROPSKÉHO ROKU A ZJISTÍ, ŽE BEZ ŽEN TO NEPŮJDE.**

Ráno u snídaně nevypadal nikdo z přítomných na to, že strávil noc na strašidelném sídle v němž se v noci proměňují různí duchové a neviditelní pozorovatelé včetně zmateného ducha minulosti, který, jak ještě uvidíme, nám nedá delší dobu pokoj. Dokonce se i Claudie rozdávala na všechny strany milé sexy úsměvy a jeden z nich věnovala dokonce i Ulrichovi, který si vůbec nebyl jistý jestli to náhodou také nevyjadřovalo smrtící nenávist odmítnuté ženy, protože včera při večeři všemi možnými způsoby se snažil zabránit tomu, aby se mu dostala blíž k tělu, ačkoli si s ní navenek velmi příjemně pokonverzoval a dokonce ji slíbil, že ji při nejbližší příležitosti také osvětlí, co bylo před Velkým třeskem. Liszka popíjející kávu vedle spokojeného Auerbacha podotkl, že to Claudii vážně sluší a že obdivuje jeho vkus a potom přešel stručně k věci a sdělil Auerbachovi, že ještě dnes odletí do Vídně, aby připravil vše potřebné k uskutečnění jejich dohody a na to mu Auerbach sdělil, že doufá v dobrý konec celé věci a dále řekl, že aby to všechno urychlil tak jim, Ulrichovi a Liszkově, půjčí svého Jaguára, který potom ještě může Ulrich využít pro své záležitosti v Čechách. Zaslchl včera, že se chystá navštívit Mariánské lázně.

„To máte pravdu,“ odpověděl Liszka. „Je to zkrátka hotový nadšenec do Goetha a musí tam zkrátka jet, aby se tam potkal s jeho duchem. Nu nevím jak by se tvářil, kdyby tam na kolonádě opravdu potkal poloprůsvitnou postavu velkého mistra pera. No, možná by ho jedna či dvě becherovky zase uvedly do té správné rovnováhy, aby byl schopen s velkým básníkem pohovořit a doufám, že by se ho zeptal na podrobnosti mistrova románu s onou Ulrichou nebo Ulrikou.“

Oba seděli na vzdáleném konci stolu, takže ani Ulrich nebo Claudie nemohli tušit o čem si ti dva výtečníci povídají a naopak ani Liszka a Auerbachem nemohli zaslechnout Ulrichův výklad o Goethovi, který podával zvědavé Claudii, která včera také něco zaslechla o jeho plánované cestě a vyjádřila lítost, že nemůže také navštívit ony vyhlášené lázně. Když vjížděl stříbrný Jaguár do Benešova, zeptal se redaktor Kraus zachmuřeného Liszky jestli by mu nevadilo, kdyby si zapálil. Ulrichovy to nevadilo a Liszka jenom poznamenal ať proboha nepropálí díru do sedadla a potom se opět ponořil do svých myšlenek. Ulrich od volantu poznamenal, že poblíž se nachází Konopiště, kde sídlil následník trůnu Ferdinand a že

to tím pádem není žádná díra a potom se Kraus Ulricha zeptal, jak se té díře říká německy a dozvěděl se, že Beneschau.

Ulrich pustil rádio a všichni ve voze málem vyletěli z kůže, neboť z reproduktorů je ohlušila jakási divoká taneční hudba se samým love love love v textu a Liszka zakřičel na Ulricha, ať to ztlumí a pustí tam, pokud mermomocí chce něco poslouchat, proboha něco klidnějšího a tak Ulrich přeladil a jejich uši zaplavil Vivaldiho čtvero ročních dob, přesněji Jaro a Lizka se opět vrátil ke svým myšlenkám, takže se dalo říci, že přemýšlel a přemýšlení, anebo ještě lépe jeho podstata jak známo, není záležitostí, kterou bychom dokázali vyřídit v několika větách, když se nepodařilo vyřídit ani několika vědním oborům včetně neurologie a psychiatrie dohromady a když stále dodnes nikdo pořádně neví, co dělá, když mu hlavou začne proplouvat nápad zabývat se právě podstatou myšlení, ale každopádně, když se asi pár kilometrů za Beneschauem Liszka opět vynořil ze svých myšlenek, překvapil své spolujezdce, kteří se mezitím kultivovaně pohádali o to, jestli je v autě lepší poslouchat disco anebo Vivaldiho, aniž by došli k definitivnímu závěru, k čemuž jim akorát Liszka dodal svůj krátký názor, že to bude nejspíše ticho anebo jazz, když vážně pronesl:

„Postavíme to na ženách,“ čímž náhle ukončil musikologickou rozpravu svých přátel a Kraus, který měl na ženách opravdu postaveno své živobytí a věděl o nich své zejména z té stinné stránky, kam jas neposkvrněného početí nikdy nedopadl, se zaraženě podíval na svého důstojně se tvářícího souseda a poznamenal: „No to snad ne.“ A Ulrich vypnul rádio a pronesl směrem k tváři, která se mu odrazila ve zpětné zrcátku mírně ironicky: „A co budeme stavět pane Liszko? Nějaký kabaretní soubor anebo něco ještě veselejšího?“

Liszka pouze odmítavě mávnul rukou a zeptal se Ulricha: „Jak se prosím vás jmenoval ten řecký autor komedií? Lysistrates? Nějak mi to úplně vypadlo z hlavy.“

A Ulrich si najednou také nemohl vzpomenout, ale zachránil to Kraus, který řekl brblajícimu Liszkovi, že to je ale úděsné, taková základní znalost a že lituje, že je obklopen takovým spolkem ignorantů, že to patrně byl Aristofanés. Liszka mu poděkoval a řekl obrácen ke Krausovi: „A není to prosím vás takový ten kus odehrávající za Peloponéské války, kdy už to pro obě vytrvale a tvrdohlavě bojující Spartu a Athény vypadalo bledě a konec utrpení byl stále v nedohlednu, no a kdy vzaly věci do rukou athénské ženy, kterým už to také lezlo na nervy a že to zkrátka zastaví s použitím jím vlastních metod, totiž přes sex?“

„Jasně, jasně, máte pravdu pane Liszko,“ potvrdil mu to Kraus a ještě dodal, že ty zatracené ženské, jejichž vůdkyní byla ona Lysistraté, se smluvily, že těm svým chlapům budou odpirat dobrodiní pravidelného a vůbec jakéhokoli souložení a miliskování a tak podobně.

„Přesně tak,“ pronesl spokojeně Liszka. „Přesně tak. A také to ty ženy dotáhly k úspěšnému konci. Tak a co tomu říkáte pánové?“

Ani jeden z jeho sousedů ovšem nevypadal na to, že by k tomu chtěl nebo mohl něco kloudného říci a tak jim Liszka raději svoji ideu rozvinul poněkud podrobněji.

„Podívejte se pánové na věci kolem nás konečně trochu realisticky, protože bez toho neuděláte nikdy dobrý obchod nebo dobrou politiku. Nu a teď se vás zeptám, kdopak asi je tím hlavním činitelem v ročních přehledech udávajících roční spotřebu běžného spotřebního zboží? Kdopak si asi kupuje více mýdla, saponátů, rtěnek, spodního prádla, kuchyňských doplňků? Kolem čeho se nám vlastně točí většina filmů a knih a časopisů? Nerad to přiznávám a říkám, ale jsou to ženské. Možná mi budete chtít namítnou, že ano, máte pravdu, ano, táhnou ten maloobchod těmi svými věčnými a nesmyslnými nákupy a určitě se ale shodneme, že pokud vůbec někdo u nás si jede něco koupit do nějaké té velkoprodejny, určitě nehýří nadšením. Vy to Ulrichu vlastně ani neznáte, já už to nemám zapotřebí, ale vy, Krausi, to budete znát dobře. Ten pocit nevolnosti, když stojíte v nějaké té řadě před pokladnou a čekáte jako nějaký idiot s košíkem plným chlastu až na vás přijde řada. Podívejte, nikdy jsem ženy nepodceňoval a dobře vím čeho všeho jsou schopné. My muži jsme proti nim v mnoha ohledech naprostí břídilové, naprostí a proto jsme se odnepaměti snažili tuto děsivou

iracionální sílu spoutat třeba nějakým tím desaterem anebo nějakými těmi šátky přes obličej anebo jsme je rovnou upalovali en masse a neříkám, že by všechny tyto metody byly zrovna správné. Nekruťte mi tam vpředu hlavou a navíc vás dobře vidím v zrcátku, takže si můžete o ženských myslet cokoli a vy Krausi také, a zrovna vy přeci víte, jaký mnohamiliardový byznys se za těmi vycpanými prsy a zadky skrývá.“

Ulrich se přestal uculovat a přešel k meritu věci, že to je sice pravda s těmi nezvladatelnými pudovými silami a ohromným skrytým vlivem, které ženy mají, ale jak jim v tomhle Evropském roku, o němž ani Auerbach ještě neví, co by to mělo znamenat, pomůže nějaký Aristofanes?

„Snad doopravdy nechcete navádět ženy z vyšších kruhů, aby svým mužům odpírali své vnady? No to už byste musel rovnou také oslovit všechny prodejné ženy neboli prostitutky neboli děvky, aby se pod rudou zástavou s nápisem prostitutky celého světa, spojte se, pustily do boje.“

K čemuž znalec toho světa Kraus dodal, že tohle to je z principu vyloučeno a že ještě neslyšel o žádném bordelu, kde by se děvky, nebýt přísné disciplíny, okamžitě nerozhádaly, ale že je to úplný nesmysl, ať mu to Liszka promine, ale vždyť to musí vědět také, že několik ženských spolu pohromadě dlouho nevydrží a že hned tam mezi nimi vznikají různé kliky a spory. O nějakém ženském hnutí nemůže být ani řeči, to už je jako pokoušet se o nějaké harmonické manželství, což je také z podstaty vyloučená věc.

„Ale vy jste mne nenechali domluvit. To se rozumí samo sebou, že tady přeci nebudu s Auerbachem organizovat nějaký ženský spolek a pánbů nás ochraňuj, aby to nikdo nezorganizoval, jen se podívejte na Američany, kam to až s tím svým feminismem dopravovali. Měl jsem na mysli vlastně prozatím něco velmi neurčitého, jistou pracovní ideu a prozatím nevím, kam dál, ale nikdo mi nevymluví, že je to síla, která správně usměrněna, by nám mohla pomoci ledacos v našem evropském domě zlepšit a tohle to pánové také není špatné. Evropský dům a to už nemá daleko k evropskému bytu a jediný, kdo v nějakém bytě dokáže udržet pořádek, pokud si ovšem neplatíte hospodyně, jsou opět ženy. Jen se podívejte k sobě domů Krausi a jasně uvidíte, o čem tady mluvím. Už vám to říkám nejméně rok, ať si najmete nějakou ženskou na úklid a neříkejte mi, že vás Ziegler zase tak špatně platí, abyste to neutáhl. A vy pane von.....ano vy s tím svým velkým domem po rodičích, vy, nebýt těch služebných, no dnes už se to moc nenosí, ale ať už je to úklidová služba nebo servis, pořád za tím vidím ženskou s hadrem a kýblem, kdežto vy pochopitelně štíhlou pokojskou v krátké sukýnce s bílou zástěrou a bílým čepečkem v účesu a kruh se uzavírá a jsme opět přesně uprostřed kosočtverce s krátkou úsečkou uprostřed.“

Ulrich musel uznat, že na tom opravdu něco je a že to koneckonců budou muset ještě promyslet a že by z toho nakonec něco mohlo být a mezitím pravou rukou zašátral do úložného prostoru u řadící páky, aby si podal cigarety a nahmatal přitom zapomenutou červenou rtěnku, dokonce bez vršku a v postatě již vymazanou a nemusel dlouho uvažovat, aby si ji spojil se rty, které měl nedávno možnost tak důvěrně poznat, ale to ho nenapadlo, že uvnitř této použité rtěnky je ukryto malé odposlouchávací bezdrátové zařízení neboli štěnice, neboť Claudie byla tak trochu blázen do různých špionážních filmů a byla úplně zamilovaná do celé filmové série o agentu jeho královského veličenstva Jamesi Bondovi a částečně také to ovlivnilo její počínání a postoje vůči Ulrichovi, když ten pochopitelně měl s Bondem společné maximálně tak hodinky. A Claudie si také celou tuto politickou rozpravu ještě tentýž den vyslechla, ale podle neurčitého výrazu její tváře a podle několikrát vysloveného výborně, se opravdu nedalo říci, jak o celé té věci vlastně smýšlí, ale svým způsobem si Liszka získal její sympatie svým poměrně přesným odhadem situace, přestože ho jinak víceméně nesnášela a tak by se cesta našich přátel do Prahy a večerní Liszkův let do Vídně možná přeci jenom dali uzavřít konstatováním, že Liszka měl přeci jenom pravdu, když pronesl požadavek - postavíme to na ženách.

Kapitola, v níž se opět dostaneme na nebesa, ovšem nikoli příliš vysoko, takže na nějaké hlubokomyslné teologické rozpravy můžeme rovnou zapomenout,

kde se na hladině běžného civilního leteckého provozu v mínus padesáti stupních celsia při běžné letové rychlosti kolem osmi set kilometrů za hodinu potkáme v první třídě se záhadami lidského myšlení, které bychom si mohli také představit v podobě vrcholné renesanční skulptury v podobě svalnatého polonahého starce s hlavou opřenu o dlaň upracované ruky anebo také jako pouhopouhý doposud neopracovaný kus mramoru, v němž se ukrývají všemožné potenciality včetně nepovedených, doslova podprůměrných kusů určených pro běžnou náboženskou estetickou potřebu, ale především je zapotřebí zdůraznit, že v případě letu z Prahy do Vídně se vlastně ani nedá pořádně hovořit o nějakém letu ve smyslu dlouhých mezikontinentálních spojů, ale spíše o pouhém vzletových manévrech a manévrech přistávacích, protože o nějakém prostoru pro vlastní let tady vlastně nemůže být, vzhledem k nepatrné vzdálenosti oddělující obě skoro velkoměsta, ani řeči, tudíž zde ani nemůže být nějaká řeč o nějakém hlubším přemýšlení, protože na to vám mezi těmi dvěma whiskami a několika novinovými články ani nevybude čas a vlastně ani nemá smysl hovořit o nějakých manévrech, protože současná evropská mládež si pod tímto slovem může nanejvýše představit, pokud si ještě vůbec něco dokáže ve své většině něco představit, nějaké mapky pokryté praporky označujícími pohyby imaginárních vojenských uskupení, ačkoli to není ani tak dávno, kdy slovo manévry vyvolávalo zejména u vojenské služby schopné části mužské populace zcela konkrétní a jasné představy a navíc se v té době také velice rychle přešlo od nějakého manévrování ke konkrétnímu válčení, ačkoli samozřejmě pohyby s vlaječkami v operačních střediscích zůstaly neodmyslitelnou součástí celého procesu, ale historických reminiscencí na poslední a nedávnou velkou evropskou válku byla mysl mistra Liszky sedícího v první třídě pravidelného letu Praha - Vídeň s leteckou společností Lufthansa na hony vzdálena, alespoň v prvním plánu jeho úvah, ačkoli latentně tam v různých souvislostech byly přítomny. Konec konců právě této válce vděčil Liszka za své ohromné bohatství, ke kterému přišel, na rozdíl od mnoha svých spoluobčanů, v podstatě legálně, protože právě po válce, kdy se jako mladý muž začal zabývat sbíráním starožitností mohl obeznalý jedinec přijít k pěkným kouskům téměř za hubičku. Válka ne válka, stojí to všechno za hovno, pomyslel si po startu letadla náš sběratel a skutečně měl Auerbach pravdu, že má pocit jakéhosi rozkladu a s tím už se musí vážně něco udělat a ty ženské, ty ženské v tom budou důležité. A tak se rozhodl, že si o všem popovídá se svoji o čtyřicet let mladší milenkou, ovšemže ne o všem, ale zkusí si na ni další postup.

Konečně přichází ta chvíle, kdy můžeme přijít s poněkud obecnějším pojednání o Evropě jako objektu erotického zájmu a aby toho nebylo málo také s velmi odbornou úvahou kosmogonického charakteru, v níž bude použita oblíbená rekvizita tzv. pozorovatel, s nímž sklouzneme po lineární nespojitě funkci do těsného sousedství počátků vesmíru, takže to bude pořádná řacha.

Mnozí Evropané skloňují slovo Evropa podle ženského rodu a tak to také dělal Ulrich ve své úvaze o starém kontinentu, do níž se pustil poté, co se vrátil z letiště, kde se rozloučil s Liszkou a Krausem, zpět do hotelu. A přesně tak je to přeci správné, vždyť ta princezna, kterou si unesl vládce bohů byla přeci jenom také ženská a proto by bylo určitě na místě zarámovat si ji do zlatého secesního rámu ve tvaru kosočtverce a středem vést krátkou úsečku a úplně nevědomky si stejný obrazec nekreslil na zadní stranu běžné turistické mapy Prahy, takže velmi bezprostředně přenesl začátek své úvahy přímo do svého hotelového pokoje. Když uviděl svoji kresbičku zkrášlující malou mapu Evropy ve špatném měřítku s výrazným červeným kroužkem ve svém středu označujícím umístění Prahy, vzpomněl si udiven svým

primitivním přirovnáním, proč ho vlastně použil. Když po návratu z letiště vstupoval do hotelu, zaslechl, že je to všechno v píči a když se porozhlédl, odkud se k němu ono konstatování doneslo, uviděl dva muže opřené o své taxíky a bylo zřejmé, že to byl právě jeden z nich, který přišel s tímto negativním hodnocením nějaké situace, o níž Ulrichovi nebylo nic známo, ale věděl, že podobný názor na současnou situaci v Evropě sdílí mnoho lidí a Ulrich musel uznat, že se v tom patrně bude skrývat kus pravdy. Při prohlížení své malůvky na mapě ho najednou pobavilo pomyšlení, že ono hodnocení může mít samozřejmě mnoho různých významů a to dokonce i význam přímo kartografický, protože slovo Evropa je v několika evropských jazycích ženského rodu a protože viděl přetisk jedné staré evropské mapy, která tam byla vyobrazena jako královna se srdcem umístěným v Praze, ale pokud by člověk na oné staré mapě prodloužil té nešťastné dámě krk, mohl by si do Prahy vložit i něco jiného a vůbec mu to nepřipadlo hanlivé, neboť se přeci úplně běžně používá spojení v lůně přírody a nikoho to neuráží, ale bylo mu zřejmé, že když někdo řekne, že je to v ... patrně tím chce vyjádřit něco úplně jiného než když uvolněně pronese - tak už jsem konečně v lůnu matky přírody a asi toto by měl také vyjadřovat ženský rod slova Evropa, za nímž se ovšem skrývalo mnoho věcí, včetně Liszky a jeho finančních transakcí a také včetně Claudie, taktéž ženského rodu, plánující malé překvapení a v další rovině je na tom slově pěkné to, že v sobě skrývá nejenom Velkou Británie a Švýcarsko a tisíce dalších kartografických odkazů, ale že v sobě má hutnost dokonalého matematického symbolu, do nějž se dá schovat celá řada dalších složitých symbolů, přičemž je vážně zábavné, že také matematika, alespoň v češtině je také ženského pohlaví a tady si vzpomněl na onu příslovečně otevřenou slovanskou duši, která je patrně schopná docela elegantně pojmout ještě mnoho jiných paradoxů, a když si pokoušel vybavit jméno nějaké matematicky, nic ho nenapadlo, ale konec konců tohle to ještě není žádná tragedie, vždyť ženy tady nejsou kvůli nějakým rovnicím a přesto stále dokola jako nějakí idioti propadáme jejich kouzlu. A Ulrich si musel přiznat, že ačkoli má vůči ženám a Evropě svoje výhrady, tak je má svým způsobem rád. U žen to bylo jednodušší, ale s Evropou měl chvíli potíž zjistit ono proč.

Jsou to oba blázni, Auerbach i Liszka. Jak si to vlastně ten Liszka představuje s tím svým - postavíme to na ženách? Jistě, jistě, založíme nějakou novou politickou stranu, v jejímž čele bude stát nějaká pohledná bývalá prostitutka. To by mohlo přilákat zájem. Anebo, a to by pro Auerbacha určitě nebyl problém, by to chtělo rozjet velkolepou reklamní kampaň, do níž by se zapojily i ty jeho různé pornografické plátky a různé módní magazíny, v nichž by ty polonahé dámy uvolněně diskutovaly o současné krizi. To by možná šlo.

Ulrich vstal z křesla a přešel k oknu s vyhlídkou na Prahu. Zapálil si cigaretu a vrátil se ke slovu Evropa a bylo jasné, že jeho význam se v mysli každého obyvatele tohoto světadílu naplňuje pokaždé trochu jiným obsahem a bylo jasné ať už se v tom duševní roji vyskytuje cokoli, tak to bude většinou poznamenáno značným citovým nábojem, ale citový náboj není bohužel tak snadno měřitelný jako náboj elektrický a pro míru citové přitažlivosti tady nemáme takovou jednoznačnou formuli jakou je v elektrostatiice Coulombův zákon. Pro někoho může mít otřískaný hrnec a hromada vařeček, na něž si vzpomíná v souvislosti se svým dětstvím a se svoji dávno mrtvou babičkou daleko větší význam, než jaký by pro něho měl mít státní znak a vlajka jeho státu i s hlavní katedrálou zemského patrona v hlavní městě, i když v někom může černá dvouhlavá orlice nebo pouze jednohlavý orel vyvolávat podobné nadšení jako nějaké vzpomínky na ztracenou duhovku a samozřejmě, že i Ulrich měl jako skoro každý jiný svoje kuličky a své oblíbená místa klukovských her a pochopitelně se také dokázal málem rozplakat, když při úklidu svého bývalého dětského pokoje našel plechové autíčko na setrvačnick, s nímž si jako chlapec dokázal hrát na koberci dole v hale jejich sídla celé hodiny, ale při vyslovení slova Evropa mu se mu v hlavě vynořovaly i jiné dojmy a představy než jenom nějaké kosočtverce nebo průhledná autíčka v podobě duševního obrazu. Evropa pro něho byla poslední dobou hlavně literatura a věda. Zamáčkl nedopalek do